

“Sóc una dona de 55 anys. Em vaig casar als 25, i quan encara no portàvem un any de casats, sense motiu aparent, la meva parella em va donar la primera bufetada. Les escenes violentes van seguir cada cop més freqüents. Amb cops, agressions, insults... Va néixer la meva filla, i per “sort”, ell no actuava violentament en la seva presència.

M’hi vaig acabar acostumat. Vivia la situació com normal. Jo creia que era culpa meva. Que m’ho mereixia. Inclús li demanava perdó després dels seus actes violents. No em deixava sortir de casa, fins que els blaus no desapareixien del meu cos.

Quan la nostra filla va fer 12 anys, la situació va empitjorar. Em va començar a agredir davant de ella i al mateix carrer. Em defensava i va ser quan va començar a maltractar-la a ella també.

La Por es va instal·lar a les nostres vides permanentment. Jo no reaccionava. Em sentia paralytzada. La meva filla va intentar suïcidar-se. Aquest fet em va despertar. I vaig demanar ajuda.”

Aquest és un testimoni real dels molts que malauradament existeixen, 1 de cada 3 dones segons la ONU. És una lacra social que atempta contra els drets humans. Les conseqüències també afecten a la família i l’entorn, i a la societat en el seu conjunt. No podrem conviure en seguretat, pau i situació d’igualtat mentre existeixi la violència de gènere.

Creu Roja dona un servei a les víctimes mitjançant un terminal mòbil connectat les 24 hores del dia, els 365 dies de l’any. Aquesta intervenció es complementa amb projectes de treball, que reforcen les competències professionals i personals de cara a incorporar-se al mercat laboral, gràcies també a la col·laboració amb empreses. Malgrat tot, segueix sent necessari un compromís més alt, per promoure entorns de treball on s’aposti per les necessitats de conciliació i de qualitat que permetin una vida autònoma.

“Junts ho podem fer”

Feliç setmana.